

DRUHÝ PŘÍPAD LINCOLNA RHYMA

TANEČNÍK

JEFFERY DEAVER

TANEČNÍK

JEFFERY DEAVER

2016

Copyright © 1998 by Jeffery Deaver
Translation © 1999 by Jiří Kobělka

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být přenášena ani reprodukována bez předchozího písemného souhlasu majitele práv.

Z anglického originálu THE COFFIN DANCER
vydaného nakladatelstvím Simon & Schuster, New York, 1998,
přeložil Jiří Kobělka
Odpovědný redaktor: Martin Pilař
Korektura: Milena Nečadová a Iveta Muchová
Sazba: Jiří Ryška
Obálka: Radek Urbiš
Vydání třetí
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava,
v únoru 2016

ISBN 978-80-7498-149-4

Památce mé babičky Ethel May Riderové

Část první

PŘESPŘÍLIŠ ZPŮSOBU, JAK ZEMŘÍT

Jestřáb se nikdy nestane domácím mazlíčkem. Na city tu není místo. Svým způsobem jde o umění psychologie. S vražedným odhodláním a zájmem vzájemně poměřují svůj důvtip.

Jestřáb

T. H. White

Když se Edward Carney loučil se svou ženou Percey, ani ve snu by ho nenapadlo, že se s ní vidí naposledy.

Nasedl do auta zaparkovaného na drahocenném místě v manhattanské Jedenaosmdesáté ulici a zařadil se do nekončné šňůry vozidel. Jako od přírody všímavému člověku mu neunikla černá dodávka, stojící nedaleko jejich domu. Zrcadlová okna měla zastříkaná od bláta. Carney se znovu podíval na omlácený vůz, všiml si, že má značku Západní Virginie, a uvědomil si, že v posledních dnech už dodávku na ulici několikrát zahlédl. Pak se však auta před ním dala do pohybu. Carney na poslední chvíli stihl projet na oranžovou a na dodávku úplně zapomněl. Zakrátko se již dostal na FDR Drive a zamířil na sever.

O dvacet minut později zavolal ženě. Znepokojilo ho, že to nezvedá. Percey měla letět s ním – večer si hodili mincí o sedadlo na levé straně. Vyhrála a věnovala mu jednu ze svých typických vítězoslavných grimas. Ve tři ráno se však probudila s úděsnou migrénou, která ji trápila celý den. Po

několika telefonátech sehnali náhradního druhého pilota, Percey si vzala prášek a vrátila se do postele.

Migréna byla jediná nemoc, která ji dokázala schvátit.

Pětačtyřicetiletý vychrtlý čahoun Edward Carney, který ještě stále nosil vojenský sestřih, zvedl hlavu a poslouchal, jak kdesi kilometry daleko vyzvání telefon. Když se zapnul záznamník, vrátil sluchátko do vidlice a nasadil lehce ustaraný výraz.

Do puntíku dodržoval předepsanou rychlost a řídil auto přesně uprostřed pravého pruhu. Jako většina pilotů se i on v autě držel zpátky. Letcům důvěřoval, ale většinu řidičů považoval za blázny.

V kanceláři Hudson Air Charters na pozemku regionálního letiště Mamaroneck ve Westchesteru na něj čekal dort. Na oslavu nové smlouvy ho upekla ostýchavá a upjatá Sally Anne, která voněla jako parfumerie v Macy's a na šatech nosila ohyzdnou brož v podobě dvojplošníku, kterou dostala od vnoučat k Vánocům. Pohledem přejela místnost, aby se ujistila, že každý ze zhruba desítky zaměstnanců má před sebou stejně velkou porci čokoládového dortu. Ed Carney snědl pár soust a přitom se bavil o večerním letu s Ronem Talbotem, jehož mohutné břicho naznačovalo, že dorty zbožňuje, ačkoliv ve skutečnosti žil hlavně na cigaretách a na kávě. Talbot zastával ve firmě funkci provozního i obchodního manažera a nyní se nahlas strachoval, zda zásilka dorazí včas, zda bylo správně vypočteno potřebné množství paliva a zda si účtují přiměřenou cenu. Carney mu podal zbytek svého dortu a řekl mu, ať se uklidní.

Znovu si vzpomněl na Percey, vešel do kanceláře a zvedl telefon.

Doma to stále nikdo nebral.

Ustaranost se změnila v obavu. Lidé s dětmi a lidé s vlastní firmou vždycky telefon zvedají. Praštil sluchátkem a napadlo ho, že zavolá sousedovi, aby se na Percey podíval. Před hangár vedle kanceláře však v tu chvíli přijel velký bílý nákladák a byl čas jít do práce. Šest hodin večer.

Když Talbot dával Carneymu k podpisu asi deset dokumentů, dorazil mladý Tim Randolph v tmavém obleku, bílé košili a úzké černé kravatě. Tim sám sebe nazýval „druhým pilotem“ a Carneymu se to líbilo. „Prvními důstojníky“ se nazývali jen zaměstnanci leteckých společností, tyhle nádhery z aerolinek, a i když Carney respektoval každého, kdo byl na pravém sedadle profesionál, jejich nabubřelost ho rozčilovala.

Vysoká brunetka Lauren, Talbotova asistentka, měla dnes na sobě své oblíbené šaty, jejichž modrý odstín dokonale ladil s logem Hudson Air – siluetou sokola nad síťovanou zeměmkoulí. Naklonila se ke Carneymu a zašeptala: „Teď už to bude v pořádku, že?“

„Bude to v pohodě,“ ujistil ji Carney. Na okamžik se objali. Sally Anne ho objala také a nabídla mu na cestu dort. Odmltl. Ed Carney už chtěl vypadnout pryč. Pryč od sentimentu, pryč od obřadnosti. Pryč ze země.

A brzy taky byl. Vznášel se pět kilometrů nad zemí a pilotoval Lear 35A, nejdokonalejší soukromé letadlo na světě – stříbřitě lesklé, elegantní jako štika, bez jakéhokoliv označení nebo znaku kromě registračního čísla.

Letěli vstříc úžasnému západu slunce – dokonalý oranžový kotouč pomalu zajížděl do velkých růžově fialových mraků, které propouštěly paprsky světla.

Pouze úsvit byl stejně nádherný. A pouze bouřky zajímavější.

Na chicagské letiště O'Hare to bylo 1150 kilometrů a tuhle vzdálenost překonali za necelé dvě hodiny. Chicagské středisko řízení letového provozu je zdvořile požádalo, aby sestoupili na 4200 metrů, a pak je předalo Chicagské kontrole přistání.

Slovo si vzal Tim. „Volám Chicagskou kontrolu přistání. Lear čtyři devět *Charlie Juliet* ve výšce čtyři dvě stě.“

„Dobrý večer, devět *Charlie Juliet*,“ ozval se jeden z mnoha klidných letových dispečerů. „Sestupte a udržujte výšku dva tisíce čtyři sta. Výškoměr Chicago třicet celých jedna jedna. Očekávejte navedení na dráhu dvacet sedm vlevo.“

„Rozumím, Chicago. Devět *Charlie Juliet* ze čtyř dvou na dva čtyři.“

O'Hare je nejpřetíženější letiště na světě a řízení letů je právě nechalo absolvovat vyčkávací oblouk nad západním předměstím Chicaga, kde museli kroužit a čekat, až na ně přijde řada.

O deset minut později se ozval příjemný mírný hlas: „Devět *Charlie Juliet*, kurs nula devět nula po větru na dráhu dvacet sedm vlevo.“

„Nula devět nula. Devět *Charlie Juliet*,“ odpověděl Tim.

Carney se podíval na souhvězdí zářící na ocelově šedém nebi a pomyslel si: Podívej se, Percey, na ty nádherné večerní hvězdy... Zároveň pocítil snad první neprofesionální touhu v celé své kariéře. Jeho strach o Percey stoupal jako horečka. Zoufale s ní potřeboval mluvit.

„Převezmi řízení,“ řekl Timovi.

„Rozumím,“ odpověděl mladík a bez zbytečných otázek položil ruce na kormidlo.

Letová kontrola zapraskala: „Devět *Charlie Juliet*, sestupte na tisíc dvě stě. Udržujte kurs.“

„Rozumím, Chicago,“ řekl Tim. „Devět *Charlie Juliet* z dvou tisíc čtyři sta na tisíc dvě stě.“

Carney přeladil vysílačku na jinou frekvenci. Tim na něj pohlédl. „Volám do firmy,“ vysvětlil mu Carney. Když se mu ozval Talbot, požádal ho, aby ho spojil k němu domů.

Během čekání prošel Carney s Timem litanii předpřistávací kontroly.

„Úhel klapek... dvacet stupňů.“

„Dvacet, dvacet, zelená,“ odpověděl Carney.

„Kontrola rychlosti.“

„Tři sta třicet pět kilometrů za hodinu.“

Když Tim mluvil do mikrofonu – „Chicago, devět *Charlie Juliet* z tisíce pět set na tisíc dvě stě“ –, zaslechl Carney, že telefon v jejich manhattanském domě tisíc kilometrů odtud konečně začíná vyzvánět.

No tak, Percey. Zvedni to! Kde jsi?

Prosím...

Kontrola letů se ozvala: „Devět *Charlie Juliet*, snižte rychlost na tři sta. Kontaktujte věž. Hezký večer.“

„Rozumím, Chicago. Rychlost tři sta. Hezký večer.“

Tři zazvonění.

Kde, sakra, je? Co se děje?

Žaludek se mu ještě více sevřel.

Turboventilátor vyloudil skřípavý zvuk. Hydraulika záúpěla a v Carneyho sluchátkách zapraskala statická elektřina.

„Klapky třicet,“ zavolal Tim. „Podvozek dolů.“

„Klapky třicet, třicet, zelená. Podvozek dole. Tříkrát zelená.“

A pak v jeho sluchátkách konečně zaznělo ostré cvaknutí a ozvala se jeho žena. „Haló?“

Carney se hlasitě zasmál úlevou.

Chystal se promluvit, ale než stačil otevřít pusu, letadlo sebou mocně otřáslo – tak silně, že během zlomku vteřiny strhl náraz výbuchu mohutná sluchátka Carneymu z uší a odhodil oba muže na kontrolní panel. Všude kolem létaly střepiny a jiskry.

Ohromený Carney levou rukou instinktivně popadl nereagující kormidlo; pravou ruku už neměl. Obrátil se k Timovi právě ve chvíli, kdy jeho zkrvavené, na cáry roztrhané tělo zmizelo v otvoru zejícím v boku trupu.

„Ach Bože. Ne, ne...“

Celý kokpit se poté odtrhl od rozpadajícího se letadla, vyletěl do vzduchu a nechal za sebou trup, křídla i motory leara pohlceného obrovskou ohnivou koulí.

„Ach Percey,“ zašeptal Carney. „Percey...“ Jenže už před sebou neměl žádný mikrofon.

Kostěně žluté a velké jako asteroidy.

Na obrazovce počítače zářila zrnka písku. Před nimi seděl muž s bolestí za krkem a mžoural na ně očima – ne kvůli vadě zraku, nýbrž kvůli soustředění.

Kdesi v dálce se ozval hrom. Časně ranní obloha byla žlutá a zelená a každým okamžikem se chystala strhnout bouřka. Tohle jaro bylo rekordně vlhké.

Zrnka písku...

„Zvětšit,“ přikázal a snímek na obrazovce se poslušně zvětšil na dvojnásobek.

Zvláštní, pomyslel si.

„Kurzor dolů... stop.“

Znovu se naklonil dopředu, natáhl se a studoval obrazovku.

Písek, pomyslel si Lincoln Rhyme, je pro kriminalistu potěšením: jsou to kousky kamene – někdy smíchané s jiným materiálem – o velikosti od půl do dvou milimetrů (větší je štěrka, menší je bahno). Drží se na pachatelově oblečení jako

lepidlo, aby z něj pak na místě činu nebo v úkrytu opadal a umožnil přiřadit vraha k zavražděnému. Písek taky krásně napoví, kde se podezřelý poflakoval. Matný písek znamená poušť. Čirý písek pláž. Amfibol Kanadu a obsidián Havaj. Křemen a matné vyvřeliny charakterizují Novou Anglii a hladký šedý magnetit západní část Velkých jezer.

Odkud však pochází tenhle písek, to Rhyme netušil. Většina newyorského písku se skládá z křemene a živce. Na Long Island Sound je kamenitý, u Atlantiku prachový, u řeky Hudson blátivý. Jenže tenhle písek byl bílý, zářivý, drsný a smíchaný s drobnými červenými kuličkami. A co mají znamenat ty kroužky? Bílé kamenné kroužky připomínající miniaturního naporcovaného kalmara. Nic podobného Rhyme v životě neviděl.

Tahle hádanka mu nedala spát až do čtyř ráno. Zrovna odeslal vzorek písku jednomu kolegovi do kriminalistické laboratoře FBI ve Washingtonu. Posílal ho jen velice neochotně – Lincoln Rhyme nesnášel, když na jeho otázky odpovídá někdo jiný.

Za oknem vedle postele zaregistroval nějaký pohyb a pohlédl tím směrem. Jeho sousedé – dva statní sokoli stěhováví – už byli vzhůru a chystali se letět na lov. Těšte se, holubi, pomyslel si Rhyme. Zvedl hlavu a zaklel. Tentokrát ovšem ne nad tímhle „nespolupracujícím“ důkazem, nýbrž nad blížícím se vyrušením.

Na schodech se ozvaly různé kroky. Thom vpustil do domu návštěvníky a Rhyme o žádné návštěvníky nestál. Vztekle se podíval do chodby. „Ach ne, teď ne, proboha.“

Návštěvníci ho však samozřejmě neslyšeli – a i kdyby ano, stejně by je to nezastavilo.

Jsou dva.

Jeden těžký, druhý ne.

Krátce zakleпали na dveře a vstoupili do pokoje.

„Lincolne.“

Rhyme cosi zabručel.

Lon Sellitto pracoval jako detektiv prvního stupně u newyorské policie a byl to on, komu na schodech patřily těžké kroky. Vedle něj šlapal jeho mladší a štíhlejší kolega Jerry Banks v elegantním šedém obleku z jemné látky. Svůj pečlivě udržovaný účes si přidržoval tužidlem – Rhyme cítil propan, izobutan a vinylacetát –, ale stejně mu na hlavě trčel kouzelný ježek.

Zaoblený Sellitto se rozhlédl po ložnici o rozměrech šest krát šest metrů. Na stěnách nevisel ani obrázek. „Co se tu změnilo, Linku? Tady v pokoji?“

„Nic.“

„Hej, já vím – je tu čisto,“ vyhrkl Banks, než si uvědomil své faux pas.

„Jasně, je tu čisto,“ přitakal Thom, který vypadal jako ze škatulky ve svých žlutohnědých kalhotách, bílé košili a květované kravatě, kterou Rhyme považoval za zbytečně křiklavou, přestože ji Thomovi sám nechal objednat na dobírku. Thom už se o Rhyma staral několik let. Přestože ho Rhyme dvakrát vyhodil a jednou Thom odešel sám, kriminalista svého stoického ošetřovatele vždy povolal zpátky. Thom toho věděl o kvadruplegii dost na to, aby mohl být lékař, a o soudní kriminalistice se toho od Lincolna Rhyma dozvěděl tolik, že by mohl být i detektivem. Jenže Thom byl plně spokojen s povoláním, které pojišťovna nazývala „poskytovatel péče“, jakkoliv Rhyme a Thom tímto výrazem pohrda-

li. Rhyme Thomovi říkal různě; nazýval ho svou „kvočnou“ nebo svou „odplatou“ a obě tato oslovení naplňovala ošetřovatele bezmeznou rozkoší. Nyní Thom manévroval mezi návštěvníky. „Jemu se to nelíbilo, ale zavola jsem úklidovou četbu a nechal pokoj uklidit. V podstatě to tu museli vykouřit. Celý den se mnou pak nemluvil.“

„Žádný úklid nebyl třeba. Teď nemůžu nic najít.“

„Jenže ty nic hledat nemusíš, ne?“ opáčil Thom. „Od toho jsem tu já.“

Rhyme ovšem neměl na žerty náladu. Otočil se k Sellittovi. „Tak co je?“

„Máme případ. Mysleli jsme, že bys nám možná chtěl pomoci.“

„Mám práci.“

„Co to tady máte?“ zeptal se Banks a přistoupil k novému počítači vedle Rhymovy postele.

„Nojó,“ zašklebil se Thom, „Lincoln teď jde s dobou. Předveď jim to, Lincolne. Předveď jim to.“

„Nechci jim nic předvádět.“

Zaburácel další hrom, ale nespádla ještě ani kapka. Příroda si už zase tropila žerty.

„Ukaž jim, jak to funguje,“ trval na svém Thom.

„Nechci.“

„To jsou jen rozpaky.“

„Thome,“ zabručel Rhyme.

Jenže mladý ošetřovatel věnoval výhrůžkám stejně málo pozornosti jako obviňování. Potáhl si svou odpornou – či snad stylovou – hedvábnou kravatu. „Já nevím, proč se tak chová. Onehdy byl na celou tu sestavu strašně pyšný.“

„Nebyl.“

Thom pokračoval: „Tahle krabice,“ ukázal na béžovou bedýnku, „vede k počítači.“

„Hohó, dvě stě megahertzů?“ zeptal se Banks a kývnul směrem k počítači. Ve snaze vyhnout se Rhymovu nasupenému pohledu však otázku spolkl jako sova žábu.

„Jo,“ přisvědčil Thom.

Lincolna Rhyma však počítače nezajímal. V tuto chvíli Lincolna Rhyma zajímaly pouze mikroskopické kroužky naporcovaných kalmarů a písek, ve kterém byly rozesety.

„A do počítače vede mikrofon,“ pokračoval Thom. „Ať Lincoln řekne cokoli, počítač to rozluští. Chvilku trvalo, než se naučil rozumět jeho hlasu. Lincoln strašně huhňal.“

Po pravdě řečeno byl Rhyme s celou sestavou docela spokojen – počítač rychlý jako blesk, speciálně vyrobená řídicí jednotka a hlasově ovládaný software. Pouhým slovem mohl Rhyme přikázat kurzoru, aby udělal cokoli, co dokáže člověk s klávesnicí a myší. Mohl taky diktovat text, zesílit nebo ztlumit topení, rozsvítit nebo zhasnout světla, pustit si televizi nebo hudbu, psát dokumenty, telefonovat a odesílat faxy.

„Dokonce umí skládat hudbu,“ řekl Thom návštěvníkům. „Stačí mu říct, jaké noty má zapsat na osnovu.“

„To mi tak k něčemu je,“ řekl Rhyme kysele. „Skládat hudbu.“

Kvadruplegik typu C4 – Rhyme měl poraněný čtvrtý krční obratel – mohl bez obtíží kývat hlavou. Také dokázal krčit rameny, i když ne tak odmítavě, jak by si přál. Jeho parádním kouskem pak bylo pohnout levým prsteníčkem o několik milimetrů v libovolném směru. Tohle byl za posledních několik let jeho veškerý tělesný repertoár; skládání sonáty pro housle teď zjevně nebylo na pořadu dne.

„A taky dokáže hrát hry,“ řekl Thom.

„Nesnáším hry. Žádné hry nehraju.“

Sellitto, který Rhymovi ze všeho nejvíce připomínal obrovskou rozestlanou postel, zamžoural na počítač, ale ten ho očividně nechával klidným. „Lincolne,“ začal ztěžka. „Máme závažný případ. My a federálové. Včera v noci jsme narazili na problém.“

„Spíš hlavou do zdi,“ troufl si říct Banks.

„Mysleli jsme... no, *já* jsem myslel, že bys nám s tím chtěl pomoci.“

Chtěl pomoci?

„Teď na něčem dělám,“ vysvětloval Rhyme. „Pro Perkinsa, kdyby tě to zajímalo.“ Thomas Perkins byl zvláštní agent FBI, který velel manhattanské pobočce. „Pohřešují jednoho z Dellrayových zvěďů.“

Zvláštní agent Fred Dellray, zasloužilý veterán FBI, měl pod palcem většinu tajných agentů manhattanské pobočky. Sám kdysi fungoval jako špičková tajná spojka a za svou práci získal pochvalu od samotného ředitele. Ale teď jeden z jeho agentů, Tony Panelli, záhadným způsobem zmizel.

„Perkins nám o tom říkal,“ ozval se Banks. „Pěknej oříšek.“

Rhyme při téhle otřepané frázi obrátil oči v sloup. I když nemohl popřít, že to všechno skutečně byl *pěknej oříšek*. Panelli kolem deváté večer zmizel ze svého auta stojícího naproti Federální budovy uprostřed Manhattanu. Ulice už sice nebyly přeplněné, ale taky nebyly prázdné. Motor auta, které patřilo úřadu, běžel naprázdno a dveře zůstaly otevřené. Nikde žádná krev, žádné stopy po výstřelu, žádné otisky bot, které by naznačovaly zápas. A žádní svědkové – tedy alespoň ne takoví, kteří by byli ochotni mluvit.

Vážně pěkněj oříšek.

Perkins měl k dispozici zkušenou vyšetřovací jednotku včetně skupiny pro sběr materiálních důkazů. Tuhle skupinu ovšem kdysi zakládal Rhyme, a tak Dellray požádal o prohlédání místa zmizení právě jeho. Policista, který na místě činu pracoval jako Rhymův partner, strávil v Panelliho autě celé hodiny, aby z něj nakonec vylezl bez jediného neidentifikovaného otisku, s deseti pytlíky bezcenných stopových důkazů – a snad s jediným možným vodítkem v podobě několika tuctů zrnek tohohle prazvláštního písku.

Zrnka nyní zářila na obrazovce počítače a byla hladká a obrovská jako nebeská tělesa.

Sellitto pokračoval: „Jestli nám pomůžeš, Lincolne, Perkins na ten Panelliho případ přidělí někoho jiného. Myslím, že bys sám tenhle případ chtěl.“

Zase to sloveso – *chtít*. O co tu vlastně jde?

Rhyme se Sellitem před lety pracoval na nejzávažnějších případech vražd. Byly to skutečné oříšky – navíc pod dohledem veřejnosti. Znal Sellitta stejně dobře jako kteréhokoliv jiného poldu. Obvykle příliš nedůvěřoval své schopnosti vyznat se v lidech (jeho bývalá žena Blaine mu říkala – často a dopáleně –, že by uviděl nábojnici na kilometr daleko, a přitom si nevšiml člověka stojícího před ním), jenže teď mu bylo jasné, že mu Sellitto něco tají.

„Dobrá, Lone. Tak o co běží? Vyklop to.“

Sellitto kývl na Bankse.

„Phillip Hansen,“ řekl mladý detektiv významně a zvedl tenké obočí.

Rhyme znal tohle jméno pouze z novinových titulků. Hansen – velkorysý a tvrdě pracující byznysmen původem

z floridské Tamy – vlastnil v Armonku ve státě New York velkoobchod. Podnik byl pozoruhodně úspěšný a z Hansena se díky němu stal multimilionář. Na amatérského podnikatele se mu docela dobře dařilo. Nikdy nemusel shánět zákazníky, nikdy si neplatil reklamu, nikdy neměl problémy s pohledávkami. A pokud měla firma PH Distributors vůbec nějaké minus, pak to byla skutečnost, že federální vláda i stát New York vynakládali obrovskou energii, aby společnost zlikvidovali a jejího prezidenta posadili do vězení. Protože komoditou, kterou Hansenova firma prodávala, nebyla použitá vozidla z nadbytečných vojenských zásob, jak Hansen tvrdil, nýbrž zbraně, obvykle ilegálně dovezené nebo rovnou ukradené z vojenských základen. Toho roku byli při únosu vojenského nákladního auta převážejícího zásilku lehkých zbraní do New Jersey zabiti poblíž mostu George Washingtona dva vojáci. Za únosem stál Hansen – jenže tuhle skutečnost federální zástupce i vrchní státní zástupce státu New York sice znali, ale nemohli ji dokázat.

„Bušíme do toho s Perkinsem společně,“ pokračoval Selitto. „Pomáhá nám i vojenská kriminálka. Ale zatím je všechno na hovno.“

„Nikdo ho nikdy nepráskne,“ řekl Banks. „Nikdy.“

Rhyme nemohl než souhlasit, že na člověka jako Hansen se nikdo neodváží nic vytáhnout.

Mladý detektiv pokračoval: „Až minulý týden jsme konečně dosáhli pokroku. Ten Hansen je pilot, víte? A jeho firma má skladiště na letišti Mamaroneck – to je nedaleko White Plains. Soudce nám podepsal papíry k prohlídce, ale pochopitelně jsme tam nic nenašli. Až minulý týden o půlnoci. Letiště bylo zavřené, ale zůstalo tam pár lidí, co dělali

přesčas. A ti viděli, jak chlápek, jehož popis odpovídal Hansenovi, přijel ke svému soukromému letadlu, naložil do něj pár velkých pytlů a odletěl. Bez povolení. Mimo letový plán, prostě si odletěl. Za čtyřicet minut se vrátil, nasedl zpátky do auta a vyrazil pryč, že málem propálil gumy. Bez pytlů. Svědci předali jeho registrační číslo na Federální úřad pro letectví. Tam se ukázalo, že letadlo patřilo přímo Hansenovi, ne jeho firmě.“

„Takže zřejmě viděl, že už čmoucháte moc blízko, a chtěl se zbavit něčeho, co ho usvědčovalo z těch vražd,“ řekl Rhyme. Začínal chápat, proč chtěli, aby jim pomohl. Rozhořel se v něm plamínek zájmu. „A řízení letů ho nezachytilo?“

„Na chvíli ho mělo letiště LaGuardia. Mířil přímo nad Long Island Sound. Pak asi na deset minut sestoupil pod radar.“

„A vy jste si promítli, jak daleko nad Long Island se mohl dostat. Máte tam potápěče?“

„Jo. Bylo nám jasné, že až se Hansen dozví, že máme tři svědky, vezme nám roha. A tak jsme ho do pondělka zašili. Do federální vazby.“

Rhyme se zasmál. „A soudce vám něco takového zbaští?“

„Jo, ten let byl značně riskantní,“ řekl Sellitto. „Navíc při něm porušil nějaké pitomé předpisy a způsobil obecné ohrožení. Letěl mimo letový plán a pod minimální předepsanou výškou.“

„A co na to náš pan Hansen?“

„Ví, jak to chodí. Při zatčení ani nepípl a vyšetřovatelům neřekl ani slovo. Jeho obhájce všechno popírá, připravuje žalobu za nezákonné zatčení a tak dále a tak dále... Takže jestli do pondělka najdeme ty zasrané pytle, předstoupíme před velkou porotu a prásk! Odstřelíme ho.“

„Za předpokladu,“ poznamenal Rhyme, „že v těch pytlích bude něco usvědčujícího.“

„To si piš, že tam bude něco usvědčujícího.“

„Jak to víš?“

„Protože Hansen má strach. Najal si člověka, aby zabil svědky. A jednoho z nich už dostal. Včera večer mu nad Chicagem vyhodil do vzduchu letadlo.“

A oni chtějí, pomyslel si Rhyme, abych ty pytle našel... Napadaly ho fascinující otázky. Bylo by možné stanovit přesnou polohu letadla nad vodou na základě vysrážené soli nebo hmyzu nalezeného na přední hraně křídla? Dala by se vypočítat doba smrti takového hmyzu? A co koncentrace soli a průmyslových odpadů ve vodě? Mohly by motory nebo křídla letadla letícího tak nízko nad vodou zachytit zbytky řas, které by se usadily na trupu nebo na ocase?

„Budu potřebovat nějaké mapy Long Island Sound,“ začal. „Taky projektovou dokumentaci toho letadla...“

„Ehm, Lincolne, proto tu nejsme,“ řekl Sellitto.

„Kvůli těm pytlům ne,“ dodal Banks.

„Ne? A kvůli čemu?“ Rhyme si z čela odhodil obtížný pramen černých vlasů a zamračil se na mladého policistu.

Sellitto opět projel očima běžovou krabici řídicí jednotky. Vyrážely z ní matně červené, žluté a černé kabely, které ležely svinuté na podlaze jako vyhrívající se hadi.

„Chceme, abys nám pomohl najít toho zabijáka. Toho chlapa, kterého si najal Hansen. Abychom ho zadrželi, než dopadne další dva svědky.“

„A dál?“ Rhyme viděl, že Sellitto stále ještě neřekl všechno, co mu leží na srdci.

Detektiv se podíval z okna a řekl: „Zdá se, že je to Tanečník, Lincolne.“

„Rakvový tanečník?“

Sellitto se ohlédl a přikývl.

„Víte to určitě?“

„Prý měl před pár týdny nějakou zakázku ve Washingtonu. Zavraždil tam kongresového asistenta zapleteného do obchodu se zbraněmi. Prošli jsme záznamy a zjistili, že z telefonní budky před Hansenovým domem někdo volal do hotelu, kde v té době Tanečník bydlel. Musí to být on, Lincolne.“

Zrnka písku na obrazovce, velká jako asteroidy a hladká jako ženská ramena, naprosto přestala Rhyma zajímat.

„No,“ řekl tiše, „tak to je vážně problém, co?“

Vzpomínala:

Včerejší mrholení za oknem ložnice a do něj naléhavé cvrlikání telefonu.

Pohrdavě na telefon pohlédla, jako by za její nevolnost, děsivou bolest hlavy a oslepující záblesky pod víčky mohla telefonní společnost.

Nakonec se postavila na nohy a na čtvrté zazvonění zvedla sluchátko.

„Haló?“

Zaslechla dutou ozvěnu spojení mezi vysílačkou a pevnou linkou.

A pak hlas. Možná.

Zasmání. Možná.

Strašlivý hluk. Cvaknutí. A ticho.

Žádný obsazovací tón. Jen ticho, přehlušované burácivými dozvuky v jejích uších.

Haló? Haló?

Zavěsila telefon, vrátila se na gauč, pozorovala večerní

děšť a dívala se, jak se větve ohýbají a zase narovnávají ve větru jarní bouřky. Pak znovu usnula. O půl hodiny později zazvonil telefon znovu, aby jí oznámil, že letadlo Lear devět *Charlie Juliet* se během přistávacího manévru zřítilo a při nehodě zahynul její manžel a mladý Tim Randolph.

Teď, v tomhle kalně šedém ránu, již Percey Rachael Clayová věděla, že onen tajemný telefonát včera večer byl od jejího muže. Ron Talbot, který nakonec sebral odvalu a telefonicky podal Percey zprávu o nehodě, jí také vysvětlil, že zhruba v době výbuchu letadla jí spojoval hovor.

Edův smích...

Haló? Haló?

Percey odzátkovala malou cestovní láhev a trochu se napila. Vzpomněla si na větrný den tehdy před lety, kdy s Edem letěli plováky vybavenou Cessnou 180 k ontarijskému Rudému jezeru, přistáli s nějakými dvěma litry paliva v nádrži a svůj šťastný přílet oslavili láhví neznačkové kanadské whisky, která jim způsobila nejúděsnější kocovinu v životě. Ta vzpomínka jí vehnala do očí stejné slzy jako tehdy bolest hlavy.

„No tak, Percey, to už by stačilo, ne?“ řekl muž sedící na pohovce v obývacím pokoji a ukázal na láhev. „Prosím.“

„Dobře, dobře,“ odpověděla chraplavě s dobře skrývaným sarkasmem. „Jasně.“ A napila se znovu. Měla chuť na cigaretu, ale odolala. „Proč mi, k čertu, volal během přistání?“ zeptala se.

„Možná měl o tebe strach,“ podotkl Brit Hale. „Kvůli tvé migréně.“

Hale stejně jako Percey předešlou noc nespál. Talbot sdělil zprávu o nehodě i jemu a Hale přijel ze svého bytu v Bronxville, aby byl Percey nablízku. Zůstal u ní celou noc a pomáhal

jí vyřídit nezbytné telefonáty. Jejím rodičům v Richmondu tu zprávu neoznámila Percey, ale právě on.

„Nic takového neměl dělat, Brite. Volat mi během přistání.“

„To ale nijak nesouvisí s tím, co se stalo,“ řekl Hale jemně.

„Já vím,“ odvětila.

Znali se už celá léta. Hale byl jedním z prvních pilotů u Hudson Air a první čtyři měsíce pracoval zadarmo, než mu došly úspory a musel neochotně požádat Percey o nějakou mzdu. Nikdy se nedozvěděl, že mu ji byla nucena vyplatit ze svých vlastních úspor, protože společnost během prvního roku existence nevykázala žádný zisk. Hale připomínal přísného hubeného učitele. Ve skutečnosti však byl dosti lehkovýžný – dokonalý protipól Percey – a navíc to byl nenapravitelný vtípaček, o kterém se vědělo, že by byl schopen obrátit letadlo, kdyby se pasažéři chovali drze a nepřístojně, a nechat ho vzhůru nohama tak dlouho, dokud by se neuklidnili. Hale často sedával na pravém sedadle po boku Percey a byl to její nejoblíbenější druhý pilot na světě. „Létat s vámi je mi ctí, madam,“ říkával a nedokonale se snažil napodobit Elvise Presleyho. „Mockrát vám děkuji.“

Bolest v Perceyových očích už téměř zmizela. Percey ztratila mnoho přátel – většinou při nehodách – a věděla, že psychická ztráta utiňuje fyzickou bolest.

Stejně jako whisky.

Znovu si lokla z láhve. „Sakra, Brite.“ Klesla na pohovku vedle něj. „Zatracená práce.“

Hale ji objal svou silnou paží. Opřela mu hlavu s černými kudrnatými vlasy o rameno. „To bude dobrý, holka,“ řekl. „Slibuju. Jak ti můžu pomoci?“

Zavrtěla hlavou. Na tuhle otázku neexistovala odpověď.

Po dalším loku bourbonu se podívala na hodiny. Devět ráno. Každou chvíli dorazí Edova matka. A pak přátelé, příbuzní... Napláňovat smuteční obřad...

Je toho tolik.

„Musím zavolat Ronovi,“ řekla. „Musíme něco dělat. Společnost...“

U aerolinek a charterových společností mělo slovo „Společnost“ jiný význam než v jiných oborech. Společnost s velkým „es“ byla živou bytostí. Hovořilo se o ní s úctou, obavami nebo pýchou. A někdy i s žalem. Edova smrt zasadila ránu do života mnoha lidí včetně Společnosti a tohle zranění mohlo být docela klidně smrtelné.

Je toho tolik...

Jenže Percey Clayová, žena, která nikdy nepropadala panice, která s ledovým klidem zvládala holandské přemety, prokletí letadel Lear 23, a která dokázala srovnat sestupné spirály, jež by leckterého zkušeného pilota poslaly do vývrtky, tu teď seděla na pohovce zcela ochrnutá. To je zvláštní, pomyslela si jakoby z jiného světa, nemůžu se pohnout. Podívala se na své ruce a nohy, aby se ujistila, že nejsou mrtvolně bledé a bezkrevné.

Ach Ede...

Ale ten povzdech patřil i Timu Randolphovi. Byl to druhý pilot k pohledání a dobří první důstojníci byli dnes vzácností. Vybavila si jeho svěží okrouhlou tvář, která jí připomínala Eda zamlada. Nepopsatelným způsobem se šklebil. Byl ostražitý a poslušný, ale taky přísný – a nikdy neudílel nesmyslné příkazy. Ani samotné Percey, když mu svěřila vedení letadla.

„Potřebuješ kávu,“ poznamenal Hale a zamířil do kuchyně. „Udělám ti pravé dvojité cappuccino.“

Jeden z jejich oblíbených vtipů se týkal kávy pro padavky. Oba cítili, že skuteční piloti pijí pouze kávu Maxwell House nebo Folgers.

Dnes ovšem Haleovi o kávu nešlo. Chtěl říct: Odlož už ten chlast. Percey si jeho narážku vzala k srdci. Zašpuntovala láhev a s hlasitým tukanutím ji upustila na stůl. „Dobrá, dobrá.“ Vstala a začala se procházet po pokoji. Zahlédla se v zrcadle. Ksicht jako mopslík. Černé vlasy v umíněných nepoddajných kudrlinách. (Během mučivého dospívání se ve chvílích naprostého zoufalství stříhala na ježka. Já jim ukážu. I když jediným výsledkem téhle vzpoury přirozeně bylo, že si z ní všechny ty okouzluující dívky na richmondské Lee School utahovaly ještě víc.) Percey měla štíhlou postavu a mramorově černé oči, o kterých její matka neustále prohlašovala, že jsou její nejvzácnější předností. Chtěla říct *jedinou* předností. Předností, na kterou muži samozřejmě zvysoka kašlali.

Dnes se pod těma očima rýsovaly tmavé kruhy a její pokožka byla beznadějně popelavá – jako kůže kuřáka. Pamatovala si to z doby, kdy kouřila dvě krabičky marlborek denně. Dírký v ušních lalůčkách jí už dávno zarostly.

Skrze stromy vyhlédla z okna na ulici před domem. Sledovala rušný provoz a něco jí blesklo hlavou. Něco znepokojivého.

Ale co? Co to bylo?

Pocit zase zmizel, když ho přerušilo zvonění zvonku.

Otevřela dveře, před kterými stáli dva statní policisté.

„Paní Clayová?“

„Ano.“

„Newyorská policie.“ Prokázali se služebními průkazy. „Přišli jsme vám poskytnout ochranu, než přijdeme na příčinu té nehody vašeho muže.“

„Pojďte dál,“ řekla. „Je tu i Brit Hale.“

„Pan Hale?“ řekl jeden z policajtů a kývl. „On je tady taky? Fajn. Pár našich westchesterských kolegů jsme poslali i k němu.“

V tu chvíli se Percey podívala za policisty na ulici a cosi jí blesklo hlavou.

Obešla oba policisty a stoupla si na verandu.

„Byli bychom raději, kdybyste zůstala uvnitř, paní Clayová...“

Zadívala se na ulici. Co to jenom je?

A pak jí to došlo.

„Myslím, že je tam něco, o čem byste měli vědět,“ řekla policistům. „Černá dodávka.“

„Cože?“

„Černá dodávka. Včera tam stála černá dodávka.“

Jeden z policistů vytáhl blok. „Myslím, že byste nám o tom měla něco povědět.“

• • •

„Počkej,“ řekl Rhyme.

Lon Sellitto přerušil vyprávění.

Rhyme nyní zaslechl zvuk dalších kroků, které nebyly ani těžké, ani lehké. Věděl, komu patří. Tohle nebyla dedukce. Tenhle charakteristický rytmus slyšel už mnohokrát.

Na horním konci schodiště se objevila nádherná tvář Amélie Sachsové s dlouhými rudými vlasy. Rhyme si všiml, že Amélie na okamžik zaváhala, než vstoupila do místnosti. Měla na sobě kompletní policejní uniformu v barvě námoř-

nické modři; chyběl jí jen klobouček a kravata. V ruce držela nákupní tašku z Jefferson Market.

Jerry Banks se na ni usmál. Jeho oblouznění Amélií bylo bezmezné, zjevné a jen malinko nepatřičné – mnoho pochůzkářek za sebou koneckonců nemělo kariéru modelky na Madison Avenue jako Amélie Sachsová. Banksův pohled ani obdiv však nebyl z druhé strany opětován a mladík – sám pohledný muž i přes špatně oholenou tvář a ulízanou pěšinku – se smířil s tím, že se bude muset trápit svou nešťastnou láskou dál.

„Ahoj, Jerry,“ řekla Amélie. Kývla i na Sellitta a dodala uctivé „pane“. (Sellitto měl hodnost poručíka a byl na oddělení vražd živou legendou. Sachsová v sobě měla policejní geny a u rodinného stolu i na akademii ji naučili úctě ke starším.)

„Vypadáte unaveně,“ poznamenal Sellitto.

„Nespala jsem,“ řekla. „Hledám písek.“ Vytáhla z nákupní tašky asi deset igelitových sáčků. „Sbírala jsem venku vzorky.“

„Fajn,“ řekl Rhyme. „Ale to už neplatí. Odvolali nás.“

„Odvolali?“

„Ve městě se někdo objevil. A my ho musíme chytit.“

„Kdo?“

„Jistý zabiják,“ řekl Sellitto.

„Profík?“ zeptala se Sachsová. „Organizovaný zločin?“

„Profík ano,“ přitakal Rhyme. „Ale napojení na OZ nám není známo.“ Organizovaný zločin byl přitom největším dodavatelem nájemných vrahů v zemi.

„Je na volné noze,“ vysvětloval Rhyme. „Říkáme mu Rakovový tanečník.“

Sachsová zvedla obočí, zarudlé od škrábání nehtem. „Proč?“

„Pouze jedna z jeho obětí se dostala do jeho blízkosti a vydržela naživu dost dlouho na to, aby nám poskytla alespoň pár podrobností. Ten chlap má – nebo alespoň měl – na paži tetování: Smrtka tančí se ženou před rakví.“

„No, *tohle* je teda něco do kolonky, zvláštní znamení ve zprávě o případu,“ zašklebila se Amélie. „Co o něm ještě víte?“

„Běloch, věk mezi třiceti až čtyřiceti. Šmytec.“

„Ověřili jste to tetování?“ zeptala se Sachsová.

„Samozřejmě,“ odpověděl Rhyme suše. „Až na kraj světa.“ Myslel to doslova. Žádné policejní oddělení v žádném větším městě na celém světě nemělo podobné tetování v záznamech.

„Omluvte mě, pánové a dámo,“ ozval se Thom. „Máme tu práci.“ Konverzace ustala a mladík se jal svého šéfa obracet. Tenhle úkon pomáhal Rhymovi pročistit plíce. U kvadruple-giků získávají časem určité části těla jakýsi osobní rozměr; pacienti k nim mají zvláštní vztah. Když si Rhyme při vyšetřování místa činu před lety těžce pochroumal páteř, jeho ruce a nohy se změnilly v jeho největší nepřátele a Rhyme vynaložil obrovské úsilí, aby je přinutil dělat, co chce. Jenže ony zvítězily – bez boje – a zůstaly dřevěné jako poleno. Pak se Rhyme utkal s mučivými křečemi, které nemilosrdně zachvacovaly celé jeho tělo. Snažil se je přimět, aby pominuly. Nakonec skutečně pominuly – i když se zdálo, že samy od sebe. Rhyme přivítal jejich porážku, ale za vítěze se prohlásit nemohl. Později se zaměřil na drobnější obtíže a rozdal si to s plícemi. Po roce rehabilitace se konečně dokázal zbavit ven-

tilátoru. Dýchací trubici vyndali a Rhyme mohl dýchat sám. Bylo to jeho jediné vítězství nad svým tělem a Rhyme v sobě neustále choval temné podezření, že jeho plíce jen čekají na vhodnou příležitost, aby mu to mohly vrátit. Byl přesvědčen, že do roka dvou zemře na zápal nebo rozedmu.

Lincolnu Rhymovi představa smrti nikterak nevadila. Jenže existovalo přespříliš způsobů, jak zemřít, a on byl odhodlán odejít ze světa příjemným způsobem.

„Nějaká vodítka?“ přerušila jeho rozjímání Sachsová. „Poslední známá adresa?“

„Naposledy byl hlášen z D. C.,“ pronesl Sellitto svým nedbalým brooklynským přízvukem. „To je všechno. Nic víc nemáme. Ale občas se o něm něco doslechnem. Vlastně spíš Dellray a jeho práskači a informátoři. Tenhle Tanečník je jako deset různých lidí. Plasty uší, obličejové implantáty, silikon, přidává si jizvy, vyhlazuje si jizvy, přibírá na váze, ubírá na váze... Jednou stáhl mrtvole kůži – sundal ji chlápkoví z rukou a nasadil si ji jako rukavice, aby zmátl pátračku falešnými otiskama.“

„Mě ne,“ připomněl Rhyme. „Mě nezmátl.“

I když jsem ho stejně nakonec nedostal, pomyslel si hořce.

„Všechno si plánuje,“ pokračoval detektiv. „Odvede pozornost a jde na věc. Proveďte práci a pak za sebou sakramentsky dobře zamete.“ Sellitto se odmlčel a vypadal až příliš neklidně na člověka, který si pronásledováním zabijáků vydělává na živobytí.

Rhyme se právě díval z okna, takže si náhlé zamlklosti svého bývalého kolegy nevšiml. „Ten případ s tím stáhnutím kůže,“ pokračoval ve výkladu, „byl Tanečníkův poslední kšeft

v New Yorku. Je to nějakých pět šest let. Jeden wallstreetský investiční bankéř si ho najal, aby zabil jeho společníka. Tanečník odvedl dokonalou a čistou práci. Přijel jsem s pátračkou na místo činu a začali jsme dělat rošt. Jeden z techniků zvedl z odpadkového koše zmačkaný papír. V tu chvíli v koši vybuchla nálož pentritu. Asi čtvrt kila, s příměsí benzínu. Zabilo to oba techniky a zničilo prakticky všechny stopy.

„To mě mrzí,“ řekla Sachsová. Rozhostilo se napjaté ticho. Amélie byla už více než rok Rhymovou žákyní a kolegyní a také se s ním celou tu dobu přátelila. Někdy u něj i přenocovala; spala na gauči nebo dokonce – ve vsí počestnosti – v Rhymově speciální pultunové posteli Clinitron. Většinou se bavili o soudní kriminalistice a Rhyme jí na dobrou noc vyprávěl pohádky o pátráních po masových vrazích a geniálních vloupačkách. Osobním záležitostem se obecně vyhýbali. Také nyní se Amélie omezila na pouhé: „Muselo to být strašné.“

Rhyme odmítl upjatý projev sympatií zavrtěním hlavy a pohlédl na prázdnou stěnu. Jistou dobu visely po celém pokoji umělecké plakáty přilepené na stěnách obyčejnou náplastí. Už dlouho byly pryč, ale Rhyme se teď pokoušel spojit očima kousky náplasti, které na stěnách ještě zůstaly. Vytvářely jakousi pokřivenou hvězdu a Rhyme pocítil někde hluboko uvnitř prázdné zoufalství, když si v duchu přehrával otřesnou scénu po výbuchu a před očima se mu objevila spálená a zmrzačená těla jeho lidí.

„A ten chlap, který Tanečníka najal,“ přerušila ticho Sachsová, „ho nebyl ochoten prásknout?“

„Jasně, že byl. Ale sám toho moc nevěděl. Peníze s písemnými instrukcemi hodil do poštovní schránky. Žádná elek-

tronická spojení, žádná čísla účtů. Nikdy se osobně nesetkali.“ Rhyme se zhluboka nadechl. „Jenže nejhorší na tom bylo, že bankéř, co si tu vraždu zaplatil, si to pak rozmyslel. Praskly mu nervy. Jenže se už neměl jak s Tanečníkem spojit. A stejně by to bylo marné. Tanečník mu to předem řekl jasně: „Už se to nedá odvolat.““

Sellitto stručně informoval Sachsovou o případu Phillipa Hansena, o svědčích, kteří viděli o půlnoci vzlétnout jeho letadlo, a o včerejším výbuchu bomby.

„A kdo jsou ostatní svědkové?“ zeptala se.

„Percey Clayová, žena toho Carneyho, kterého včera večer zabili v letadle. Je prezidentkou jejich společnosti Hudson Air Charters. Její muž tam byl viceprezidentem. A druhým svědkem je Britton Hale. To je pilot, který pro ně pracuje. Poslal jsem za nima chůvy, aby na ně dohlídli.“

„Nechal jsem zavolat Mela Coopera,“ ozval se Rhyme. „Bude dole dělat laborku. Na tom Hansenově případě budeme dělat s federálama, takže nám přidělí Freda Dellraye. V případě potřeby budeme mít k dispozici jejich agenty a okrsková policie už pro Clayovou a Halea vyklízí jeden barák určený pro ochranu svědků.“

Do Rhymova vyprávění se náhle vmísily živé vzpomínky, takže Rhyme na chvíli zapomněl, co vlastně říká. Před očima se mu znovu objevil obraz kanceláře, kde Tanečník před pěti lety nastražil bombu.

Rhyme vzpomínal: odpadkový koš, rozevřený jako černá růže. Závan výbušniny – dusivý pach nějaké chemické látky, který se naprosto nepodobal kouři z hořícího dříví. Sametově rozpraskané ohořelé dřevo. Spálená těla jeho techniků, zkroucená plameny do postoje připomínajícího rohovníky.

Od hrůzného snění Rhyma zachránilo až bzučení faxu. Jerry Banks odtrhl první stránku. „Zpráva z místa havárie,“ oznámil.

Rhyme prudce otočil hlavu k přístroji. „Je čas dát se do práce, kluci a holky!“

• • •

Umýt je. Umýt.

Jsou už ty ruce čisté, vojíne?

Už skoro budou, pane.

Urostlý pětatřicátník stál na toaletě kavárny na Lexington Avenue a byl zcela zabrán do své činnosti.

Drhnout, drhnout, drhnout...

Zarazil se a pohlédl na dveře pánských záchodků. Zdálo se, že nikoho nezajímá, že už tu stojí skoro deset minut.

A znovu drhnout.

Stephen Kall zkoumal svou pokožku a velké zarudlé klouby.

Vypadají čistě, vypadají čistě. Nikde žádní červi. Ani jeden.

Cítil se výborně, když sjel s černou dodávkou z ulice a zaparkoval ji hluboko v podzemní garáži. Zezadu vytáhl veškeré potřebné nástroje, vylezl po rampě nahoru a zmizel v rušné ulici. V New Yorku už pracoval několikrát, ale nikdy si nezvykl na všechny ty lidi, na tisíce lidí jen v tomhle bloku.

Je mi z nich odporně.

Jak z kroutících se červů.

A tak se stavil sem, aby se na záchodku trochu vydrhl.

Ty s tím ještě nejsi hotov, vojíne? Ještě musíš zasáhnout dva cíle.

Už to bude, pane. Před pokračováním operace musím odstranit riziko stopových důkazů, pane.

Och, pro lásku Boží...

Horká voda mu stříkala po ruku. Drhl si je kartáčem, který s sebou nosil v plastickém pytlíku. Vytlačil ze zásobníku další dávku růžového mýdla. A znovu drhnout.

Nakonec své červené ruce pozorně prozkoumal a vysušil si je proudem horkého vzduchu. Žádné ručníky, žádná zrádná vlákna.

A žádní červi.

Stephen byl dnes dobře maskován, i když na sobě neměl olivově šedý vojenský mundúr ani béžový úbor z operace Pouštní bouře. Měl na sobě džínsy, tenisky, pracovní košili a šedou koženou bundu pocákanou kapkami barvy. Za pasem mu visel mobilní telefon a velké měřicí pásmo. Vypadal jako typický manhattanský stavbař a tenhle kostým si dnes navlékl proto, že se nikdo nepozastaví nad dělníkem, který má v jarním dni na ruku textilní rukavice.

Vyšel ven.

Stále spousta lidí. Ale jeho ruce už byly čisté a jemu už nebylo odporně.

Na rohu se zastavil a pohlédl ulicí na budovu, která bývala domovem Manžela a Manželky, ale teď už je jen domovem Manželky, protože Manžel se nad státem Illinois rozpadl na milion malých kousků.

Jenže naživu zůstali ještě dva svědci a oba budou muset zemřít, než se v pondělí sejde velká porota. Stephen pohlédl na své objemné hodinky z nerezové oceli. Byla sobota, půl desáté ráno.

Budeš mít na oba dost času, vojíne?

Možná je teď nedostanu oba, pane, ale stále mi zbývá skoro osmačtyřicet hodin. To je více než dostatečná doba, abych lokalizoval a neutralizoval oba cíle, pane.

A nevadí ti překážky, vojíne?

Já pro překážky *žiji*, pane.

Před domem stálo zásahové vozidlo. Což se dalo očekávat.

Jasně, takže vražednou zónu před domem známe, ale tu uvnitř neznáme.

Rozhlédl se po ulici a vyrazil po chodníku. Vydrhnuté ruce ho mírně štípaly. Batoh vážil skoro třicet kilo, ale on ho sotva cítil. Byl samý sval.

Při chůzi si sám sebe představoval jako obyvatele města. Bezejmenného. Nepřemýšlel o sobě jako o Stephenuvi nebo panu Kallovi nebo Toddu Johnsonovi nebo Stanu Bledsoemovi nebo desítkách jiných pseudonymů, pod nimiž v posledních deseti letech vystupoval. Jeho skutečné jméno bylo jako rezavá prolézačka na dvorku, kterou sice vnímáte, ale nikdy si jí opravdu nevšimnete.

Náhle se otočil a vešel do vchodu budovy naproti Manželčině domu. Opřel se zády o vstupní dveře a pohlédl na velká okna domu, částečně zakrytá rozkvetlým stromem před nimi. Nasadil si drahé, žlutě tónované střelecké brýle a oslnivé odlesky oken zmizely. Viděl, jak se uvnitř pohybují postavy. Jeden... ne, dva policajti. Muž otočený zády k oknu. Možná Přítel, druhý svědek, kterého Stephen ještě musí zabít. A... ano! Je tam i Manželka. Malá. Prostá. S chlapeckým obličejem. Má na sobě bílou halenku. Bude to dobrý cíl.

Žena odstoupila od okna.

Stephen se sehnul a otevřel batoh.

Přesun vsedě do invalidního vozíku značky Storm Arrow.

V něm se Rhyme sebral, vzal do pusy plastovou trubičku dechového ovladače, zajel do malého výtahu v místě, kde kdysi stávala skříň, a bez dlouhých okolků se spustil do přízemí.

V devadesátých letech minulého století, kdy tento dům postavili, bývala místnost, do které nyní Lincoln Rhyme vjel, salónek sousedícím s jídelnou. Laťky a sádra, klenby ve tvaru lilie, kopulovité výklenky a parkety z masivního dubového dřeva spojeného těsněji než svařovaná ocel. Jenže architekt tohoto domu by se zděsil, kdyby viděl, že Rhyme nechal zbourat zeď oddělující obě místnosti a do zbývajících stěn nechal navrtat velké díry, kterými protáhl další elektrické vedení. Obě spojené místnosti se nyní proměnily v zaneřáděné místo, které nezdobilo barvené sklo od Tiffanyho ani náladové krajinky George Innese, nýbrž zcela jiné artefakty: hustotní trubice, počítače, kombinované mikroskopy, srovnávací mikroskopy, plynový chromatograf a hmotnostní spektro-

metr, alternativní světelný zdroj PoliLight, kouřové rámečky pro snímání otisků. V rohu si majestátně hověl nesmírně drahý elektronový rozkladový mikroskop napojený na rentgenovou jednotku s energetickým rozptylem. A pak tu byly i prozaičtější nástroje kriminalistického řemesla: ochranné brýle, gumové rukavice, kádinky, šroubováky a kleště, lžičky, skalpely, stlačovadla jazyka, vatové tampony, nádobky, plastikové pytlíky, Petriho misky a zkumavky. A taky deset párů čínských tyčinek (Rhyme svým asistentům přikázal, aby důkazy nabírali stejně jako rýži v restauraci Ming Wa's).

Rhyme zajel se svým elegantním jablkově červeným vozíkem vedle pracovního stolu. Thom mu strčil nad hlavu mikrofón a zapnul počítač.

O chvíli později se ve dveřích objevil Sellitto s Banksem a vedle nich stál další muž, který právě dorazil. Byl vysoký a statný a jeho kůže byla černá jako pneumatika. Na sobě měl zelené sako a nemožně žlutou košili.

„Nazdar, Frede.“

„Ahoj, Lincolne.“

„Ahoj.“ Sachsová vešla do místnosti a pokynula Fredu Dellrayovi. Už mu odpustila, že ji nedávno nechal v rámci profesní řevnivosti zatknout, a nyní k sobě tato nádherná vysoká policistka a tento vysoký vtipný agent cítili jakousi zvláštní náklonnost. Rhyme oba dva neomylně zařadil mezi *lidové* policisty (zatímco sám sebe pokládal za policistu *důkazního*). Dellray věřil laborce stejně málo jako Rhyme výpovědím svědků. A pokud šlo o bývalou pochůzkářku Sachsovou, s jejími přirozenými sklony sice Rhyme nemohl nic nadělat, ale byl skálopevně rozhodnut, že v ní tyto vlastnosti potlačí a udělá z ní nejlepší kriminalistku v New Yorku, ne-li

v celé zemi. Tento cíl byl pro ni snadno dosažitelný, i když si to sama neuvědomovala.

Dellray proplul přes místnost, usadil se vedle okna a zkřížil své vychrtlé ruce na prsou. Nikdo – Rhyma nevyjímaje – nedokázal agentovi přijít na kloub. Bydlel sám v malém brooklynském bytě, miloval literaturu a filozofii, ale ještě raději hrával kulečnick po laciných barech. Kdysi býval klenotem mezi tajnými agenty FBI a ještě dnes mu leckdo řekl přezdívkou, kterou si získal, když ještě pracoval v terénu. Přídomek „Chameleon“ byl hlubokou poklonou jeho dokonalé schopnosti stát se kýmkoliv, koho jeho práce právě vyžadovala. Na triku měl přes tisíc zatčení, ale mezi galerkou strávil příliš mnoho času a postupně se stal „nadužívaným“, jak se tomu říkalo v úřední hatmatilce FBI. Bylo jen otázkou času, kdy ho nějaký dealer nebo kápo odhalí a nechá zabít. A tak Dellray neochotně souhlasil s převelením na administrativní práci, v rámci níž měl koordinovat činnost ostatních tajných agentů a důvěrných informátorů.

„Hoši mně povídali, že máme na place samotného Tanečníka,“ zamumlal agent žargonem, který nebyl ani tak černošský, jako spíše... inu, dellrayovský. Jeho gramatika a slovník se stejně jako celý jeho život do značné míry opíraly o improvizaci.

„Nějaké zprávy o Tonym?“ zeptal se Rhyme.

„O mém chybějícím hošíku?“ zeptal se Dellray a jeho tvář se zkroutila vztekem. „Ani prd.“

Tony Panelli, agent, který před několika dny záhadně zmizel z ulice před federální budovou, za sebou zanechal manželku, šedou fordku se spuštěným motorem a pár zrnek neskutečně záhadného písku – dráždivých asteroidů, které slibovaly mnohé, ale nepřinášely nic.

„Až chytíme Tanečníka,“ řekl Rhyme, „tak se k tomu s Amélií vrátíme. Naplno. Slibuju.“

Dellray si vztekle poklepal na nezapálený konec cigarety za levým uchem. „Tanečník... Ksakru. Tentokrát ho musíme čapnout za prdel. Ksakru.“

„Co ten včerejší výbuch?“ zeptala se Sachsová. „Máte nějaké detaily?“

Sellitto se začal prohrabávat stohem faxů a vlastních ručně psaných poznámek. Vzhlédl. „Ed Carney odletěl z letiště Mamaroneck včera večer kolem sedmi patnáct. Lítají se zá-silkami pro velké firmy. Letadla mají na leasing. Krátce předtím podepsali kontrakt na novou zakázku. Měli létat – a teď se podržte – s tělesnými orgány do nemocnic na Středozápadě a na východním pobřeží. V týhle branži je prý dneska pěkně silná konkurence.“

„Přímo vražedná,“ prohodil Banks a jako jediný se své poznámce zasmál.

Sellitto pokračoval: „Zákazníkem byla společnost U. S. Medical and Healthcare se sídlem v Somers. Je to jeden z těch nemocničních řetězců orientovaných na zisk. Carney měl zatraceně nabitý program. Měl letět do Chicaga, Saint Louis, Memphisu, Lexingtonu, Clevelandu, pak se stavit v Pennsylvánii v Erie a vrátit se dneska ráno.“

„Měl mít nějaké pasažéry?“ zeptal se Rhyme.

„Celé ne,“ zamumlal Sellitto. „Jen jejich orgány. Let probíhal naprosto normálně. A pak asi deset minut před letištěm O'Hare vybuchla ta bomba. Rozflákala letadlo na sračky. Zabilo to Carneyho i jeho druhého pilota a dole to zranilo čtyři další lidi. Jeho žena měla mimochodem letět s ním, ale onemocněla a musela to zrušit.“

„Už přišla zpráva od dopraváků?“ zeptal se Rhyme. „Vlastně ne, jasně, že ne, ještě je brzo.“

„Zpráva přijde až za takové dva tři dny.“

„Jenže my *nemůžeme* čekat dva tři dny!“ vybuchl hlasitě Rhyme. „Potřebuju ji hned!“

Na hrdle mu naběhla růžová jizva od trubice ventilátoru. Rhyme se kdysi dokázal téhle falešné plíce zbavit a dnes dýchal jako málokdo. Lincoln Rhyme byl kvadruplegik, který mohl vzdychat, kašlat a řvát jako starý námořník. „Chci o té bombě vědět všechno.“

„Brnknu kámošovi do Chicaga,“ řekl Dellray. „Je mým velkým dlužníkem. Řeknu mu, co a jak, a on nám natotata pošle všechno, co mají.“

Rhyme kývl a zamyslel se nad tím, co mu právě sdělil Sellitto. „Takže máme dvě místa činu. Jednak místo havárie v Chicagu. Tam už pro tebe nic není, Sachsová. Všecko tam bude kontaminované jako hrom. Nezbývá než doufat, že hoši v Chicagu odvedou aspoň z poloviny slušnou práci. A druhým místem činu je letiště Mamaroneck – kde Tanečník umístil bombu do letadla.“

„A jak víme, že to udělal na letišti?“ zeptala se Sachsová. Právě si splétala své nádherně rudé vlasy do drdolu a nahore si ho spínala. Takhle husté prameny vlasů byly na místě činu rizikem; hrozila kontaminace důkazů. A tak Sachsová chodila na místa činu vyzbrojená pistolí Glock 9 a dobrým tuctem sponek.

„Správná poznámka, Sachsová.“ Rhyme zbožňoval, když ho Amélie odhadla. „*Nevíme* to a nebudem to vědět, dokud nezjistíme místo uložení bomby. Mohl ji nastražit do zásilky, do cestovního vaku, do konvice na kávu...“

Nebo do odpadkového koše, pomyslel si chmurně a znovu se mu vybavil výbuch na Wall Streetu.

„Chci tady mít tu bombu co nejdřív. Do posledního kousku. Potřebujeme ji.“

„Hele, Linku,“ začal pomalu Sellitto, „to letadlo bylo v době výbuchu víc než kilometr nad zemí. Trosky jsou rozmetané po celém okolí.“

„To je mi fuk,“ řekl Rhyme a pocítil bolest v krčních svalech. „Ještě po nich pátrají?“

Místo havárie prohledávali místní záchranáři, ale vyšetřování vedli federálové, takže zvláštnímu agentovi FBI na místě činu zavolal raději Fred Dellray.

„Vyřid' mu, že potřebujeme jakékoliv úlomky a části trossek, jejichž vzezření a poškození odpovídá nasazení explozivního vybavení... Co to plácám? Prostě chci tu bombu.“

Dellray to přetlumočil. Pak vzhlédl a zavrtěl hlavou. „Místo činu už bylo uvolněno.“

„Cože?!“ vybuchl Rhyme. „Po dvanácti hodinách? Směšné. Neomluvitelné!“

„Museli uvolnit ulice. Říkal...“

„Hasiči!“ zvolal Rhyme.

„Cože?“

„Sežeňte všechny hasičské vozy, sanitky, policejní auta... všechna vozidla, která se pohybovala na místě havárie. Ať jim oškrábou pneumatiky.“

Dellray na Rhyma upřel svou protáhlou černou tvář. „Nechceš mu to zopakovat sám? Tady mému *bejvalému* dobrému kámošovi?“ Přiložil Rhymovi sluchátko k uchu.

Rhyme si sluchátka nevšímal a vysvětloval Dellrayovi: „Pneumatiky záchranných vozidel jsou jedním z nejlepších

zdrojů dobrého důkazního materiálu z kontaminovaného místa činu. Tahle auta jsou na místě činu jako první, obvykle mají nové pneumatiky s hlubokým rýhováním a je pravděpodobné, že nejela nikam jinam než na místo činu a zpátky. Chci, aby všechny gumy oškrábali a vzorky poslali sem.“

Dellray vymámil na Chicagu slib, že se pokusí oškrábat pneumatiky z co největšího počtu záchranných vozidel.

„Ne, z co největšího počtu!“ úpěl Rhyme. „Ze všech!“

Dellray obrátil oči v sloup, předal i tuto informaci a promptně zavěsil.

Rhyme zničehonic zařval: „Thome! Thome, kde jsi?“

O chvíli později se zničený ošetřovatel objevil ve dveřích. „V prádelně, kde jinde?“

„Vykašli se na prádelnu. Potřebujem časový rozpis. Piš, piš...“

„Co mám psát, Lincolne?“

„Támhle na tabuli. Na tu velkou.“ Rhyme pohlédl na Sellitta. „Kdy že se má sejít porota?“

„V pondělí v devět.“

„Prokurátor je tam bude chtít mít o dvě hodiny dřív – doávka je vyzvedne mezi šestou a sedmou.“ Rhyme se podíval na hodiny na zdi. Byla sobota deset hodin dopoledne.

„Takže máme přesně čtyřicet pět hodin. Piš, Thome. „Hodina první z pětáctýřiceti.““

Ošetřovatel zaváhal.

„Piš!“

Thom poslechl.

Rhyme přešel pohledem po ostatních. Viděl, jak na sebe nejistě mrkají a jak se Sachsová skepticky mračí. Zajela si rukou do vlasů a nepřítomně se škrábala.

„Myslíte si, že zbytečně dramatizuju, co?“ zeptal se nakonec. „Že žádný rozpis nepotřebujem.“

Chvilí se nikdo neozval. Nakonec Sellitto řekl: „Víš, Linku, ono se do té doby asi nic moc nestane.“

„Ale ano, něco se stane,“ prohlásil Rhyme a očima sledoval, jak svalnatý sokol elegantně roztahuje křídla a odlétá někam nad Central park. „Buďto do pondělí sedmi hodin ráno chytíme Tanečníka, nebo budou oba naši svědkové mrtví. Nic mezi tím.“

Napjaté ticho přerušilo až cvrlikání Banksova mobilního telefonu. Minutku poslouchal a pak zvedl hlavu. „Něco mám.“

„Co?“ zeptal se Rhyme.

„Ti policisté, co hlídají paní Clayovou a toho druhého svědka... Brittona Halea...“

„Co je s nimi?“

„Už jsou v jejím domě. A jeden z nich mi právě volal. Paní Clayová tvrdí, že posledních pár dní stojí na ulici před jejím domem zaparkovaná černá dodávka, kterou tam nikdy neviděla. Má značku z jiného státu.“

„Všimla si čísla? Nebo aspoň názvu státu?“

„Ne,“ odpověděl Banks. „Tvrdí, že včera večer, když její muž odjel na letiště, byla dodávka na chvíli pryč.“

Sellitto na Bankse vytřeštil oči.

Rhyme naklonil hlavu dopředu. „A dál?“

„Dnes ráno se prý na chvíli vrátila. A teď je zase pryč. Clayová tvrdí, že...“

„Ach Bože,“ zašeptal Rhyme.

„Co je?“ zeptal se Banks.

„Centrálu!“ zařval kriminalista. „Zavolejte na centrálu! Okamžitě!“

• • •

Před domem Manželky zastavilo taxi.

Vystoupila z něj starší žena a nejistým krokem zamířila ke vchodu.

Stephen to vše bedlivě sledoval.

Bude to snadný zásah, vojíne?

Střelec nepovažuje žádný zásah za snadný, pane. Každá střela vyžaduje maximální soustředění a úsilí. Já ovšem, pane, tuto střelu zvládnou a způsobím oběti smrtelná zranění. Proměním svůj cíl v beztvorou hmotu, pane.

Žena vyšla po schodech nahoru a zmizela v chodbě. O chvíli později ji Stephen zahlédl v Manželčině obývacím pokoji. V okně se blýskla bílá látka – Manželčina halenka. Obě ženy se objaly a do pokoje vstoupila další postava. Mužská. Policista? Muž se otočil. Ne, to je Přítel.

Oba cíle, pomyslel si Stephen vzrušeně, stojí pouhých třicet metrů od něj.

Starší žena – matka nebo tchyně – hovořila se sklopenou hlavou s Manželkou a nadále postávala před ní.

Stephen měl v dodávce svůj milovaný Model 40. Ale na tuhle ránu nebude potřebovat ostřelovací pušku, postačí mu beretta s dlouhou hlavní. Nádherná zbraň. Stará a otlučená, ale plně funkční. Na rozdíl od mnoha žoldáků a nájemných vrahů nedělal Stephen ze svých zbraní fetiš. Pokud by byl u nějaké konkrétní oběti nejúčinnější vražednou zbraní kámen, bez váhání by použil kámen.

Zhodnotil polohu svého cíle, změřil úhel dopadu a možné vychýlení dráhy kulky po průletu oknem. Starší žena odstoupila od Manželky a postavila se přímo do okna.

Jaká je tvá strategie, vojíne?

Prostřelím okno a zasáhnu starou ženu. Ta se skácí k zemi. Manželka k ní instinktivně přiskočí, sehne se k ní, a vytvoří tak ideální terč. Do pokoje vběhne i Přítel, čímž navodí vhodný okamžik k další ráně.

Ale co policajti?

Drobné riziko. Jenže uniformovaní pochůzkáři byli přinejlepším průměrnými střelci a ve službě na ně pravděpodobně nikdy nikdo nestřílel. Určitě zpanikaří.

Chodba byla stále prázdná.

Stephen napřímil zbraň, aby natáhl kohoutek a lépe si posadil prst na spoušť pracující v jednočinném módu. Tlakem otevřel dveře, zablokoval je nohou a rozhlédl se po ulici.

Nikdo.

Dýchat, vojíne. Dýchat, dýchat, dýchat...

Sklonil zbraň, pažbu si opřel do dlaně v rukavici a začal nepatrně tlačit na spoušť.

Dýchat, dýchat.

Pohlédl na starší ženu a zcela zapomněl na mačkání spouště, na míření, zapomněl na peníze, které vydělává, zapomněl na celý svět. Pouze svíral zbraň ve svých poddajných a uvolněných rukou a čekal, až vystřelí.

Hodina první z pětačtyřiceti

5

Starší žena ronila slzy a Manželka stála se zkrříženýma rukama za ní.

Už jsou mrtvé, už jsou...

Vojíne!

Stephen ztuhl a uvolnil prst ze spouště.

Světla!

Po ulici se tiše blížila blikající světla. Střešní majáčky policejního vozidla. Pak další dvě auta, pak dvanáct a pak už se přes výmoly přiřítily i dodávka pohotovostní jednotky. Sjížděly se k Manželčině domu z obou stran ulice.

Zajisti zbraň, vojíne.

Stephen sklopil pušku a zacouval zpět do potemnělé chodby.

Policisté se rojili z aut jako včely z úlů. Roztáhli se po celém chodníku a rozhlíželi se po okolí a na střechy domů. Prudce vyrazili dveře Manželčina domu, rozbili sklo a zmizeli vevnitř.

Podél domu se rozestavilo pět důstojníků pohotovostní

jednotky v plné zbroji. Kryli přesně ta místa, u kterých to bylo potřeba; ostrážitě se rozhlíželi kolem a prsty měli zaklesnuty na černých spouštích svých černých zbraní. A jestliže dosavadní hlídači byli jen o chlup lepšími dopraváky, pak členové newyorské pohotovostní jednotky byli nejlépe vycvičenými vojáky vůbec. Manželka a Přítel náhle zmizeli; agenti je nejspíš strhli na podlahu. A starou ženu taky.

A pak přijely další vozy, zaplnily ulici a zastavily na chodníku.

Stephen Kall se cítil odporně. Červi. Na dlaních mu vyrazil pot a Stephen sevřel ruce v pěst, aby pot vsákl do rukavic.

Evakuuj se, vojíne.

Šroubovákem vypáčil zámek hlavních dveří a protáhl se dovnitř. Šel rychle, ale neutíkal; se skloněnou hlavou mířil ke služebnímu východu, který vedl do uličky. Nikdo ho nezahlédl a jemu se podařilo vyklouznout ven. Brzy se dostal na Lexington Avenue a prodíral se davem na jih směrem k podzemní garáži, kde zaparkoval dodávku.

Podíval se před sebe.

Problémy, pane, máme tu problémy.

Další policajti.

Asi o tři bloky dále na jih uzavřeli Lexington Avenue a právě kolem domu vytyčovali policejní zónu. Zastavovali auta, prohlíželi chodce, procházeli od dveří ke dveřím a svítili si dlouhými baterkami do zaparkovaných aut. Stephen si všiml, jak dva policisté s rukama na pistolích přikazují jednomu muži, aby vystoupil z auta, a prohrabávají se mu hromadou přikrývek na zadním sedadle. Stephena však nejvíce vyděsilo, že muž byl bílý a zhruba v jeho věku.

Budova, kde Stephen zaparkoval dodávku, se nacházela

v okruhu policejního pátrání. Nemohl odtud vyjet, aniž by ho zastavili. Policejní kordon se přibližoval. Stephen zašel do garáže a otevřel dveře dodávky. Kvapně se převlékl – odhodil výstroj stavebního dělníka a oblékl si modré džínsy, pracovní boty (bez charakteristického vzorku na podrážce), černé tričko, tmavě zelenou koženou bundu (bez jediného nápisu) a baseballovou čepici (bez označení týmu). V batohu měl notebook, několik mobilních telefonů, několik lehkých zbraní a munici z dodávky. Vzal si další náboje, dalekohled, teleskop pro noční vidění, nářadí, několik balíčků výbušnin a různé detonátory a vložil všechno do velkého batohu.

Jeho Model 40 odpočíval v pouzdře na baskytaru. Stephen ho vytáhl z dodávky a spolu s batohem ho položil na podlahu garáže. Přemýšlel, co udělá s dodávkou. Nikdy se vozu nedotkl bez rukavic a ani uvnitř se nenacházelo nic, co by mohlo prozradit jeho totožnost. Dodávka byla kradená a Stephen z ní odstranil nejen oficiální, ale i tajná výrobní čísla. Poznávací značky si vyrobil sám. Stejně měl v úmyslu se dodávky dříve či později zbavit a práci mohl dokončit i bez ní. A tak se rozhodl, že ji nechá v garáži. Přetáhl přes hranatou dodávku modrou plachtu a nožem prorazil pneumatiky tak, aby to vypadalo, že tu auto stojí už celé měsíce. Výtahem pak opustil budovu.

Venku nenápadně vklouzl do davu. Jenže policie byla všude. Pociťl mravenčení a zmocnil se ho svíravý pocit. Vešel do telefonní budky, sklonil hlavu ke kovové desce přístroje a předstíral, že někomu volá. Cítil přitom, jak mu na čele a v podpaží vyrážejí krupěje potu. Jsou *všude*, napadlo ho. Hledají ho, *sledují* ho. Z aut. Z ulice.

Z oken...

Vzpomínka se znovu vynořila...

Tvář v okně.

Stephen se zhluboka nadechl.

Tvář v okně...

Stalo se to nedávno. Dostal zakázku ve Washingtonu. Měl zabít kongresového asistenta, který – jak Stephen předpokládal – prodával tajné informace o vojenských zbraních konkurentovi muže, který si Stephena najal. Asistent trpěl pochopitelným pocitem ohrožení, a proto si v Alexandrii ve státě Virginia pořídil dobře zabezpečený dům. Stephen brzy zjistil, kde se dům nachází, a nakonec se mu k němu podařilo dostat na dostřel pistolí, i když mělo jít o hodně obtížnou ránu.

Jedna šance, jeden výstřel...

Stephen čekal čtyři hodiny, a když oběť konečně dorazila a kvapně vyběhla k domu, podařilo se mu vypálit jedinou ránu. Zdálo se, že muže zasáhl, jenže muž se stačil dopotácet do zahrady – mimo jeho dohled.

Poslouchej mě, hochu. Posloucháš mě?

Ano, pane.

Musíš vystopovat zraněný cíl a dokončit práci. Bude-li to třeba, musíš sledovat krvavou stopu třeba až do pekla a zpátky. Je to tvá povinnost.

Ale...

Žádné ale. Musíš potvrdit *každé* zabití. Rozumíš mi? O tom nebudeme diskutovat.

Rozkaz, pane.

Stephen se vyšplhal přes cihlovou zeď k muži do zahrady. Asistentovo tělo leželo bezvládně na dlážděné cestě vedle fontány se sochou kozoroha. Střela byla přece jen smrtelná.

Pak se však stalo něco zvláštního. Něco, z čeho se Stephen celý rozklepal – a na světě bylo jen pramálo věcí, ze kterých by se rozklepal. Možná to bylo jen šťastnou trefou, možná to bylo způsobem, jakým asistent upadl nebo jak ho kulka zasáhla. Zdálo se však, že někdo pečlivě vyhrnul oběti zkrvavenou košili, aby se podíval na drobnou ranku nad hrudní kostí.

Stephen se otočil a hledal někoho, kdo to mohl udělat. Ale nikde poblíž nikdo nebyl.

Alespoň si to zpočátku myslel.

Jenže pak se náhodou podíval přes zahradu. Stála tam stará kůlna s umazanými a špinavými okny, osvětlená ze zadu zapadajícím slunečním světlem. A v jednom z oken Stephen zahlédl lidskou tvář, nebo si to alespoň myslel. Stephen toho muže – nebo ženu – neviděl dost zřetelně. Ale ať to byl kdokoli, zdálo se, že není nijak zvlášť vyděšený. Nesnažil se schovat, ani se nepokoušel uprchnout.

Svědék, nechť jsi po sobě svědka, vojíne!

Okamžitě eliminuji možnost identifikace, pane.

Jenže když Stephen s kopnutím rozrazil dveře kůlny, nikoho v ní nenašel.

Evakuuj se, vojíne...

Tvář v okně...

Stephen stál v opuštěné místnosti, díval se do zahrady asistentova domu jasně osvětleného zapadajícím sluncem a otáčel se stále dokola v pomalých, šílených kruzích.

Kdo to byl? A co tam dělal? Nebo to byla jen Stephenova představivost? Díky níž jeho nevlastní otec viděl ostřelovače i v jestřábích hnízdech dubových hájů Západní Virginie?

Tvář v okně na něj zírala stejně jako kdysi jeho otčím;

zkoumala ho, studovala. Stephen si vzpomněl, co ho tehdy často napadalo: Nezvorál jsem něco? Provedl jsem to dobře? Co si o mně *myslí*?

Nakonec to nevydržel a zamířil zpátky do svého washingtonského hotelu.

Stephen už byl postřelen, zmlátili ho i pobodali. Ale nic jím neotřásló více než tenhle incident v Alexandrii. Nikdy ho nepronásledovaly tváře jeho obětí – ať už živých, nebo mrtvých. Ale tahle tvář v okně byla jako červ, který mu leze po noze.

Odporný...

A naprosto stejně se cítil i teď, když viděl, jak se směrem k němu z obou stran Lexington Avenue stahují řady policistů. Auta troubila a řidiči se mohli zbláznit. Jenže policie si toho vůbec nevšimla a zarputile pokračovala v pátrání. Bylo jen otázkou pár minut, než si ho všimnou – atletického bělocha nesoucího pouzdro od kytary, které by dost dobře mohlo skrývat nejlepší ostřelovací pušku, jakou kdy Bůh stvořil.

Oči mu sjely k černým potměnlým oknům s výhledem na ulici.

Modlil se, aby v nich nezahlédl tvář.

Co to plácáš, vojíne?

Pane, já...

Prozkoumej terén, vojíne.

Rozkaz, pane.

Ucítil hořký zápach spáleniny.

Otočil se a zjistil, že stojí před bistro Starbucks. Vešel dovnitř, a zatímco předstíral, že si čte jídelníček, pozorně sledoval zákazníky.

Za jedním stolem seděla na chatrné a nepohodlné židli

JEFFERY DEAVER

osamělá zavalitá žena. Četla časopis

Vážení čtenáři,

právě jste si přečetli přesně deset tisíc slov, jež jsme vám na základě svolení autora mohli nabídnout jako bezplatnou ukázkou. Pokud chcete číst dál, stačí maličko: koupit si tuto knihu u vašeho oblíbeného prodejce elektronických knih. Přejeme příjemný čtenářský zážitek!